

ΜΕΣΗΜΕΡΙ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

‘Ο ήλιος περπατάει ξυπόλυτος πάνω στην άμμο.
Τò πέλαγος μπροστά γυαλίζει
σὰ δάσος με πορτοκαλλιές.

Δέν υπάρχει άγέρας για νά φέρει ρίγος
στά πευκα που ξεχάστηκαν.

Δέν υπάρχει άγέρας για νά ζαρώσει
τò μέτωπο τής θάλασσας τò καθαρό,
τò δίχως έγνοια,
τò δίχως θύμηση.

Τò μεσημέρι

περνοδιαβαίνει στο γυμνό μας στήθος, μέσ’ στην άμασχάλη
καί σκορπίζει με τή φούχτα πυρκαγιές μέσ’ στα μαλλιά.

Τò μεσημέρι μᾶς βουλιάζει σ’ έναν ύπνο

με τή γέψη τής άρμης στα χείλια

με τήν άφή τής ξεγνοιασιᾶς στα μέλη

καθώς με βλέφαρα κλεισμέν’ έρμητικά

άκοῦμε τήν έκπυρσοκρότηση τοῦ ήλιου στο πέτσι μας.

Δέν υπάρχει άγέρας . . .